

Tek Bir Gün Yaşadılar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Kasım 2015

Yalıtılmış ahkâmlara yüklü tüm anlamsızlığı ile göz kırpan o öbek öbek yalnızlık kokan gecelere hüküm giydirilmiş bir kez masumiyet her yargılandığında toz duman ortalık.

İklimsiz mecraların toz konduramadığı aşksız tüten bacaların tevafuku belki de nirengi noktası tüm dermansızlığı bir izlekte kayıtlı ama gölgesi kayıp ulu çınarın kovuğunda nöbetleyen anaç kumru belli ki yavrularını kurban vermek istemiyor yırtıcılığı dünyanın bir girdaba denk gelmiş de kuytuları benimsemiş iken kötülük ve nefret.

Ansız günlerden boyutsuz bir izleğe yüklediğim ketum günlerimden biriydi ahkâm kesen devingen ruhlar bir tele dizmiş iken yalanları belli ki tek iletişim aracı idi sefillik ve yobaz söylemler kanatırken ve kanarken anlamsızlığa.

Günden mütevellit olmadığından beri zaman geceye teslim olmuş bir şehrin ortasında ve evimin balkonunda boy vermişti saksıya ektiğim tohumlar. Serkeşti tınısı yalnızlığın nasıl da boyutsuz yaşadığıma kani olmadığı bir süreç iken cebelleştiğin ve kıyısında hüznün deviniyordum kayan eksenimde.

An'dım zira unutmuştum dünü.

Ve anıştım ismini anılardan mükellef bir gıybet iken sessizliğe mahal veren o kayıtsızlığım.

Adımı andıkları her tümcede seğirtiyordu imgeler hele ki o alaycı ve kayıtsız söylemlere denk gelmişken...

Kim miydim de kimlere denk geldiğimi bilmemenin verdiği o şüphe ile sığınağımda karartılardan uzak kaldıkça taarruzlarına yenik düşüyordum.

İsli gecelerden ibaret olmadığını bilsem de istifli o kışkırtmalarıyla yığıldığım kanepenin çok yakınındaydı cam pervazı. Dallar; o kuru dallar daha doğrusu çalı çırpı menşei belirsiz ve yolcusu kimsesizdi en az benim kadar en az koruk düşlerim kadar.

Engelbelerde çoğalan üzünce nispetti belli ki arşı alaya çıkan kahkahalar: adsız ve anlamsız dünlerin yarından uzak seğirttiği zaman sarkacı: bir derken iki ve geçiyordu günler bin bir telaşla belki de pervasızlıkla seyreliyordum, seğirtiyordum bir yakadan diğerine bir o kadar kuşkulu ve nasıl da tahakkümperver.

Iskartaya çıkmış bir iskelet belki de var olmamış bir hata Tanrı'nın bile yaratmaktan hicap ettiği. Öyle ya, neye denk geliyordum da bu denli demlenmişim bir köşede.

Kırık zihniyetlerin işgalinde ve bir başıma.

Denk düşmüştüm madem ne olabilirdi çözüm daha doğrusu bir problemin varlığı mıydı da iştiğal ettiğim tüm patavatsızlığı meleklerin yine denk gelmişti kimsesizliğimi yadsıyamadığım bir köşede ahkâm keserken derviş imgeler.

Bir gecede doğdular.

Tek bir gece can buldular sadece tek bir gün yaşadılar. Oysa sonsuza meyletmişim onlara ilk rast geldiğimde ama suçluydum çünkü insan kimliğimle ürkünç kılınmışım anne kumru beni her gördüğünde yavrularını uzak kılmaya çalışıp da en nihayetinde pencerenin pervazından bahçeye düşüp de o iki küçük can ebediyete intikal ettiğinde.

Oysa daha yakın görmek istemiştım her pencereye yaklaştığımda bilmeden onları ürküttüğümden.

Bir gecede soldular tek bir güne denk geldi bu acımasız dünyadaki yaşam serüvenleri.

Ne hayaller kurmuştım oysa tüm patavatsızlığımı görmezden gelip onlara yaklaşmaya çalışıp da kara meleği buyur ederken.

Tek bir izlekti onlardan yadigâr tek bir izlek: çer çöpten yapılmış o boş yuva.

İşte gitmişlerdi hem de tez elden.

Ve az zaman sonra görünen oydu ki ben de gidecektim onların ardından: bir bilinmezliğe madem sürüklenecektim bilemedim o günün milat olduğunu.

Yoksa bir milat değildi de bir mihrap mıydı Hakkı yakın kılan ve ölümü rahmet en az O'nun esirgeçiliğinde kaybolduğum maneviyatın huşusu iken içinde sürüklenmeye doyamadığım...